

O daxmada o qız ilə...

İntihara sürüklənən gecənin saçlarında haray çəkir ağrılar, dizlərində mürgü vurur son yaşamaq arzusu, bulud yüklü kipriklərə acı verir yuxusuzluq yanğısı. Əllərinə damcılayan nalədə bir "bəlkə" işartısı, bir inam közərtisi... Alışib yanır ümidlər soyuq divarda üşüyən tənha kölgənin özünü qucaqlamış qollarında... Qəddi əyilmiş tavanın öləziyən tək gözü də işıq ömrünü bağışlayır daxmanın tənhalıq ruhuna, bir ömür də belə bitir ölümlərin sağlığına... Hanı səhərin dan üzü, harda yubanır günəş niyə soyunmur şəhər qaranlıq libasını? Yanmış ümidlərin qoxusu qarışır son vida ətrinə, bir udumluq nəfəs kimi dolur otaqdakı havasızlığın ciyərlərinə... Kim duyacaq özünə sığınmış dalğın ömrün yaşadıklarını, kim biləcək səssizcə uçan körpə ruhun özünü apardıqlarını? O daxmada o qız ilə can verəcək Tanrı bilən doğrular...

Ovcumda üşüyən boşluq kimi ağrıyır ürəyimin sən küncü... Künc dediyim yumruq boyda yaralının eni-uzunu..., adlı-adsız cəhətlərin ünvanı... Ağrıyır sənsizliyim,- körpəsi ölü doğulmuş ananın döşünü göynədən süd kimi. Ağrıyır içim-çölüm,- səhrada susuzluğa əsir düşən qəribin çatlamış dodağı kimi. Ağrıyır addımlarım,- əsadan asılmış bədənin sızıldayan ayaqları kimi. Ağrıyır ümidlərim,- havanı qucaqlamaqdan yorğun düşmüş qollar kimi Ağrıyır sənsizliyim... darıxmaq bu qədər göynədərmi adamı?!

...hardasa uzaqlarda bir ev itmiş adamlarını gözləyir, adamlar itmiş açarlarını axtarır... (açarlar bağlı qapıların azadlıq ümidi, itmiş adamların tapılmaq sevinci...) Həsretin bətni dolub, açar cingiltisi eşidilir uzaqdan...

Sevinc Qərib